

11. února 2010

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Při této příležitosti budeme v neděli 13. února ve všech kostelích udělovat Svátost Pomazání Nemocných. Proto zveme všechny starší a nemocné lidi a ostatní prosíme o pomoc při dopravení nemocných do kostela. Všechny, kdo už nějakou chvíli nepřistoupili ke svátosti smíření, prosíme o dřívější zpověď.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti

- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
 - 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)
- První sobota v měsíci**
- 18.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce (mše sv. s mariánskou pobožností)



Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Panna Maria Lurdská

11. února slavíme zjevení Panny Marie Lurdské, která se v roce 1858 v Massabielle setkala s Bernardetou Soubirous celkem osmnáctkrát. Cílem bylo předat Bernardetě (jejíž připomínka je 16.4.) poselství, aby se lidé modlili a činili pokání za hříšníky. Tedy výzva k obrácení v zemi, kde nejvíc vyhasínala víra a v době ohrožování svobodnými zednáři, kteří šířili liberalismus a podporovali uvolněnou morálku. Panna Maria prosí z Lurd i z pozdějších míst zjevení o „Pokání!“ - o obrácení. Nedotčená hříchem a plná lásky k hříšníkům si od nás přeje boj proti hříchu jako největšímu zlu. Zde můžeme vyčistit, že dokonalá láska k bližnímu sebou nese i zásadní postoj proti hříchu. V liberálním postoji ke hříchu není ani pravé lásky k bližnímu, jen bláznovství. Proto je nutné činit pokání, které je cestou k přijetí vykoupení.

To, co mnohé nejvíce přitahuje do Lurd, je léčivý pramen a zázračná uzdravení. Často se přehlíží, že nejzázračnějšími uzdraveními jsou uzdravení duše. Zázračný pramen je požehnaný prostředek. Mnozí poznávají, že důležitější je uzdravení duše než uzdravení těla. Obojím způsobem vede Panna Maria Lurdská ke Kristu, kterému vždy nechává přední místo. I k uzdravování tam dochází častěji při požehnání Nejsvětější svátostí.

Vraťme se nyní k vlastnímu zjevení. Lurdský pramen vytryskl až poté co Bernardeta na pokyn Panny Marie v označeném místě vyhrabala holýma rukama hlínu, aby se napila a umyla. Všimněme si skrytého požadavku víry. Bernardeta věděla, že tam studánka nebyla a přece dělala, co jí bylo řečeno, včetně umytí spíše blátem než vodou. Zde bylo 25.2. naznačeno, že se má vody s vírou užívat k pití a k omývání.

O měsíc později, 25.3.1858 se Paní z Massabielle představila, jak bylo již opakovaně požadováno. Řekla: „Que soy l'immaculada Councepciou.“ - Jsem Neposkvrněná Početí. Tento její titul byl církví přijat o necelé čtyři roky dříve prohlášením článku víry o Neposkvrněném početí P.M. a zakotven v názvu slavnosti 8.12. V Lurdech vidíme potvrzení tohoto dogmatu, které zároveň sloužilo Bernardetě, neznalé ani významu slova početí, k potvrzení její hodnověrnosti.

Poslední zjevení se uskutečnilo 16.7. jako vždy s růžencem v ruce. Pro nás by to mělo být připomínkou, že skrze modlitbu růžence můžeme obdržet mnoho milostí a Božího požehnání, nejen pro sebe, ale i pro druhé.

Slavit památku Panny Marie Lurdské povolil papež Lev XIII. v roce 1891 a její oslavu na celou církev rozšířil v r. 1907 Pius X. Lurdy se staly nadějí pro velmi mnoho nemocných. Mnozí tam nacházejí úlevu, někteří i uzdravení. Lurdy podnítily v církvi péči o trpící a nemocné. Není proto náhodou, že tento den se stal zároveň i Světovým dnem nemocných. Světový den nemocných byl vyhlášen papežem Janem Pavlem II. v roce 1993 a již od tohoto roku se v řadě zemí modlí tento den věřící právě za nemocné.

Pomazání nemocných

Tato svátost je určena lidem, kteří vážně onemocněli nebo jejichž síly jsou stářím značně oslabeny. Udílí se vkládáním rukou kněze na hlavu nemocného a následným mažáním posvěceným olejem na hlavě a na ruku. Předpokládá se, že ten, kdo ji přijímá, se smířil s Bohem ve svátosti pokání. Pokud to není možné, je tato svátost chápána jako mimořádný prostředek ke smíření s Bohem. O svátost pomazání nemocných si má především požádat sám nemocný podle svého zdravotního stavu, případně požádá s jeho souhlasem někdo z jeho okolí. Svátost je mu v jeho vážné nemoci posilou na duchu a mnohdy i na těle. Lze ji přijmout vícekrát za život, pokud se člověk uzdraví a znovu onemocní nebo pokud se jeho stav výrazně zhorší a on o tuto pomoc znovu žádá. Zásadně se uděluje tomu, kdo je živý, ne tam, kde už prokazatelně nastala smrt.

Pomazání nemocných lze udělit v kostele při mši i mimo mši, doma, v nemocnici, v domově důchodců, kdekoliv, kde se nemocný nachází a kam za ním může kněz přijít. Dnes se to možné v nemocnici i na ARO, kam se běžně návštěvy nepouštějí.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.



2. února - Svátek Uvedení Páně do chrámu



Lidově ho nazýváme Hromnice. Tento svátek nám připomíná událost, kdy Maria a Josef po 40 dnech od narození, přinesli Ježíše do jeruzalémského chrámu, aby ho odevzdali Bohu. V Jeruzalémě žil muž jménem Simon: byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpovězeno, že neužije smrti, dokud nespátí Hospodinova Mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předepsal Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy - světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael“ (Luk 2,25-32)

Na tento svátek si necháváme posvěcovat svíčky - hromničky. Kdo z nás by si nepamatoval naše babičky, jak je zapalovaly jako ochranu domu před bouří. Modlili se u nich a věřili, že skrze tuto modlitbu budeme ochráněni před nepremozitelným živlem.

Tehdy, při uvedení Páně do chrámu, to bylo velmi podobné. Proti bleskům a hromobití bylo to maličké děťátko jako maličký plamének hromnicové svíčky. I dnes se toto děťátko navenek nijak neliší od ostatních dětí, a přesto je Světlem, které osvítl národy.

Tato symbolika je důležitá i pro náš život, protože tato svíce nám může být vždy připomenutím toho, že žádná naše temnota není tak velká, aby do ní nemohl vstoupit Pán se svým jasným světlem.

„Já jsem světlo světa, kdo mě následuje nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života“ (Jan 8,12)

Svátek Uvedení Páně do chrámu je v katolické církvi slaven jako den díkůvzdání za povolání k zasvěcenému životu. Papež Jan Pavel II. spojil tento liturgický svátek, který připomíná Ježíšovo zasvěcení v chrámu, s připomínkou těch, kdo v církvi zasvěcují svůj život celoživotní službě Bohu i lidstvu.

Každoroční slavnost zasvěceného života má trojí cíl: slavnostně chválit Pána a děkovat mu za veliký dar zasvěceného života, šířit poznání a úctu pro zasvěcený život ze strany všeho Božího lidu, slavit společně a slavnostně divy, které Pán působí v zasvěcených osobách.

Na tento svátek se pravidelně scházejí členové různých řeholních společenství i sekulárních institutů se svými diecézními biskupy, aby při společné bohoslužbě poděkovali Bohu za dar svého povolání, obnovili své zasvěcení a připravenost ke službě druhým.

Na území České republiky působí v současné době 73 ženských a 30 mužských řeholních řádů a kongregací.

TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL

Proč Bůh „požehnal den odpočinku a oddělil jej jako svatý“ (Ex 20,11)?

Protože v sobotní den se připomíná Hospodinův odpočinek sedmého dne stvoření, a také osvobození Izraele z egyptského otroctví a smlouva kterou Hospodin uzavřel se svým lidem.

Jaký je Ježíšův postoj vůči sobotě?

Ježíš uznává posvátnost soboty a svou božskou autoritou podává její pravé vysvětlení: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2,27).

Z jakého důvodu křesťané nahradili sobotu nedělí?

Neděle nahradila sobotu, protože je dnem vzkříšení Krista. Jako „první den v týdnu“ (Mk 16,2) připomíná první stvoření; jako „osmý den“, který následuje po sobotě, znamená nové stvoření zahájené Kristovým zmrtvýchvstáním. Pro křesťany se tak stala prvním ze všech dní a ze všech svátků: dnem Páně, v kterém Kristus svou paschou dovršuje duchovní pravdu hebrejské soboty a ohlašuje věčné odpočinutí člověka v Bohu.

Jak se světí neděle?

Křesťané světí neděli a jiné zasvěcené svátky účastí na eucharistické oběti Pána a zdržením se těch činností, které jsou na překážku bohopoctě a radosti vlastní dnu Páně, nebo nezbytnému duševnímu a tělesnému zotavení. Dovoleny jsou činnosti spojené s rodinnými potřebami nebo služby velmi užitečné pro společenství, pokud nevytvářejí návyky, které by ohrožovaly svěcení neděle, rodinný život a zdraví.

Proč je důležité, aby neděle byla v občanské společnosti uznávána jako sváteční den?

Je to důležité proto, aby všichni měli skutečnou možnost dostatečně užívat odpočinku a volného času, který jim umožní pěstovat náboženský, rodinný, kulturní a společenský život; je také důležité mít vhodnou dobu k rozjímání, zamyšlení, mlčení a studiu; čas věnovaný dobrým skutkům, zvláště ve prospěch nemocných a starých osob.

Zpracováno podle Katechismu Katolické Církve.

POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL

Platí ještě pro křesťany třetí přikázání? Podívejme se nejprve - podle postupu katechismu - na přikázání sabatu. První význam sabatu spočívá v uvědomění si cíle celého stvoření: že všechno směřuje k Bohu. Svět není svým vlastním cílem, nachází svůj smysl v Bohu. Náš život byl stvořený ve vztahu k Bohu, teprve v něm najde naše srdce klid. Přísné přikázání o svěcení soboty není ryze vnějším předpisem (jak je to často špatně vykládáno), nýbrž pomocí při úniku z otroctví práce a kultu peněz. Jestliže si sám Bůh sedmého dne „odpočinul“ (Ex 31,17), měl by i člověk nechat práce a dovolit také druhým, především otrokům a cizincům, aby si mohli vydechnout (Ex 23,12). Sabat připomíná, že člověk není jen „pracovní zvíře“, které také potřebuje odpočinek, nýbrž že je stvořen pro Boha

a jeho blaženost, jíž se nepatrně přibližuje při bohoslužbě a v klidu sabatu.

To vše platí také o neděli. Neděle dokonce upozorňuje na nejhlubší smysl sabatu: že tento svět bude dovršen v Novém stvoření, jež bylo nezadržitelně zahájeno Kristovým vzkříšením a jež se zpřítomňuje ve slavení eucharistie.

Dnes je stále potřebnější, aby křesťané zcela vědomě usilovali o kulturu neděle, sami mezi sebou, ale i ve veřejném životě. Také jako bychom zapomínali na to, že neděle je první den v týdnu, a ne poslední, i když prožíváme pondělí jako počátek týdne. Je dobré zahajovat i uzavírat týden dnem Páně.

Pěstovat kulturu neděle dnes znamená bojovat proti nejružnějším trendům: roztříštěnosti rodinného života, tendenci světa k pracovní neděli, nedělnímu neklidu, hektickému cestování atd.

Velkou pomoc při utváření neděle představuje slavení nedělní eucharistie ve farnosti. Žádoucí je a zůstává společné slavení eucharistie pokud možno co největšího počtu lidí v neděli ráno. Měla by pro nás všechny být nejnítěnější potřebou, ne jen vnější povinností, abychom se v den Páně setkali v eucharistii se vzkříšeným Pánem, ale také s bližními, obzvláště se starými, nemocnými a s dětmi, ti všichni potřebují čas a lásku a pro to nám volná neděle poskytuje prostor.

Nikdo nesmí přistupovat ke svatému přijímání nepřipraven. Biskupové zdůrazňují nezastupitelnou roli kněze. Hlásání evangelia je vyhrazeno knězi a jáhnovi. Eucharistická modlitba je vyhrazena knězi. Svaté přijímání musí být provázeno výrazem úcty a víry, že pod způsobou chleba je skutečně přítomen živý Kristus. Vyznání těžkých hříchů před svatým přijímáním ve svaté zpovědi je bezpodmínečně nutné k hodnému svatému přijímání.

Chce-li člověk přistupovat ke svatému přijímání, je povinen splňovat tyto podmínky:

1) být pokřtěn v katolické církvi

2) věřit v reálnou přítomnost Ježíše Krista ve svátosti oltářní

3) nemít na duši těžký hřích - mezi těžké hříchy se zpravidla řadí např. vražda, krádež, cizoložství, smilstvo, zanedbání vlastní vinou sváteční mše svaté či velikonočního svatého přijímání (z povinnosti účasti na mši sv. omlouvá nás jen nemoc), nevíra v Boha, tvrdošijné setrvávání v učení odporujícím katolické církvi (antikoncepce, inerrupce, eutanazie, hereze) apod. Třetí podmínka pak těsně souvisí se svátostí smíření (zpovědi), kterou by katolický křesťan měl čas od času absolvovat.

4) další podmínkou, kterou máme splnit, je to, že před svatým přijímáním jednu hodinu nejíme a nepijeme nic, vyjma čisté vody a nutných léků.

A konečně je třeba, abychom na mši svatou přišli včas. V neděli máme povinnost se mše svaté zúčastnit, a tuto povinnost vyplníme tím, že budeme na celé mši svaté. Dbáme na to, abychom do kostela přišli včas, alespoň pět minut před začátkem, abychom se stihli na tuto událost dobře připravit.

Zpracováno podle knihy

„Rozhodni se pro život“ od kard. Christopa Schönborna

a Katechismu Katolické Církve.

Sv. Blažej, biskup a mučedník

Sv. Blažej patří mezi nejznámější světce, i když historicky zaručených informací je poskrovnu. Jisté je, že byl biskupem v Sebastě v Arménii (jde o dnešní Sivas v Turecku) a v době uskutečňování příkazů císaře Licinia byl krutě umučen. Ostatní životopisné informace se opírají o vyprávění z legend.

Staré životopisy uvádí, že před povýšením na biskupa v Sebastě se Blažej zabýval lékařským studiem a vzorně vykonával lékařskou praxi. V době Liciniova pronásledování se uchýlil do horské jeskyně, aby potají pokračoval ve své činnosti. Dle legendy zachránil chudé vdově selátko, ohrožované vlkem. Za to prý vdova Blažejovi později nosila svíce. Ve své skrýši byl objeven lovci, kteří ho přivedli do městského vězení. V žaláři se věnoval modlitbám a mnohým poskytl duchovní povzbuzení. Dle poněkud odlišných legend buď v žaláři nebo až cestou na popraviště pomohl promodralému chlapci, který se dusil zapíchnutou rybí kostí v krku. Modlitba biskupa a jeho ruce chlapce zachránily.

Blažej byl mučen, jelikož nechtěl obětovat pohanským bohům. Na strom zavěšené tělo mu rozdrásali železnými hřebeny a odsoudili ho k opravě stětím.

Legendy měly vliv i na vznik liturgického obřadu udělování svátostiny „svatoblažejské požehnání“ se dvěmi zkříženými svícemi a modlitbou „Na přimluvu svatého Blažeje...“ Mimo vyprávění legend může v symbolice dvou zkřížených svící být viděna biskupská hodnost a statečnost nebo víra a láska Blažejova, které nepřemohly ani útrapy a smrt.

MODLITBA SVATÉHO OTCE JANA PAVLA II. ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU

Otče svatý, pohled na dnešní lidstvo, které činí první kroky na cestě třetího tisíciletí. Jeho život je ještě silně poznamenán nenávisí, násilím a útlakem, ale žízeň po spravedlnosti, pravdě a milosti znovu nachází místo v mnoha srdcích, která očekávají toho, kdo jim přinese spásu, kterou jsi vykonal skrze svého Syna Ježíše.

Je třeba odvážných hlasatelů evangelia a velkorysých služebníků trpícího lidstva. Prosíme tě, pošli své církvi svaté kněze, kteří by posvěcovali tvůj lid skrze prostředky tvé milosti.

Pošli mnoho zasvěcených mužů a žen, kteří by ukazovali tvou svatost uprostřed světa. Pošli na svou vinici svaté dělníky, kteří by pracovali s horlivou láskou a vedeni tvým Svatým Duchem přinášeli Kristovu spásu až na konec země.

Amen.

Modlitba za jednotu křesťanů

*Všemohoucí a milosrdný Bože,
tys velikou mocí
a darem svého Ducha shromáždil
v Jeruzalémě první křesťany,
aby se postavili pozemské moci
římské říše.*

*Dej, ať podle jejich příkladu
i my všichni s odvahou hlásáme
a žijeme radostnou zvěst
o smíření a pokoji všude tam,
kde vládne nerovnost a nespravedlnost.*

*Prosíme o to
ve jménu Ježíše Krista,
jenž nás osvobozuje
z pout hříchu a smrti.*

Amen.